

МУҲАББАТ, САРВАТ ВА ОМАД

(Тамсил)

Зане аз дари хонааш баромад ва дар саҳни назди

дарваза се нафар пирамардо дид.

Вай онҳоро на мешинишонт, ба вуҷуди ин гуфт:

— Шӯм ба ман шинон нестед, шоҳдагуруса ҳастед.

Марҳамат, ба хона мадоре даҳорда хӯроке хурд.

— Шавҳарат дар онҳо? — пурсиданд онҳо.

— Не. Вай нест, — ҷаҷуб дод зан.

— Ин хел бошад, мадорамда наметавонем, — гуф-

танд онҳо.

Бегоҳӣ, вакте ки шавҳараши баргашт, зан ба ўар

бории он чизе, ки воқеъ гардида буд, нақл кард.

— Рав, гӯй, ки ман дар хонаам ва онҳоро даъват

кун, — гуфт шавҳараши.

Зан ба берун баромад ва мӯйсафедонро даъват

кард.

— Хамон моякча ба хонаат даромада наметавонем,

— гуфтанд онҳо.

Барои чӣ? — ҳайрон шуд зан.

Яке аз мӯйсафедонро фахмонд:

— Номи ў Сарват, — яке аз дӯстони худро нишон

дода гуфт ў. — Ин, — ба рафиқи дигараш ишора карда

гуфт мадр, — Омад ном дорад. Номи ман бошад, Му-

хаббат аст.

Баъди ин иловагард:

— Ҳозир ту ба хонаат ров ба шавҳарат маслиҳат

кун, ки ҳадоме аз моро дар хонаатон дидан меҳоҳед.

Зан рафт ба шавҳараши бӯйи, инсони

шавҳаротон мешавад.

— Чӣ хел нағз! — гуфт ў. — Агар интиҳоб кардан

даркор бошад, биё, Сарватро даъват кунем. Бигузор

ба хона биёдӣ ва хонаи моро аз амвол пур қунаф!

— Азизам, барои чӣ моя Омадро даъват накунем? —

зид баромад занаш.

Хамон ин гулҳоро дуҳтаронди онҳо, ки дар гӯши

хона нишаста мешунид, ба назди онҳо давида омад:

— Чаро Муҳаббатро ҷеф назанем? Он гоҳ дар хонаи

мо мехри мӯйсафедонро мегардад!

— Биё, бе дарро дуҳтароном розӣ мешавем, — гуфт

шавҳараши ба занаш. — Рав ба хоҳии кун, ки Муҳаббат

дар хонаи моя мекҳон шавад.

Зан ба берун баромад ва аз ҳар яки он се мӯйса-

фед пурсид:

— Кадоме аз шумо Муҳаббатед? Ба хона дароед ва

мехони моя шавад.

Мӯйсафеде, ки Муҳаббат ном дошт, табассум кард

ва ба сӯйи хона равон шуд.

— Мӯйсафеде, ки Муҳаббат ном даромад. Зани ба хайра-

тафтоҳа аз Сарват Омадро пурсид:

— Ман танҳо Муҳаббатро даъват кардаму чаро шумо

ниҳамроҳаш медароед?

Мӯйсафедон гуфтанд:

— Агар шумо Сарват ё Омадро даъват мекардед, ду

нафари дигари мадор дар кӯча мемонанд, вале, вакте

Муҳаббатро даъват мекунанд, мо доимо аз паси вай

равон мешавад. Дар он чизе, ки Муҳаббат бошад, Сар-

ват аз Омад ҳам мешавад!

Тахияи Бахтиёри ЧУМЬА.

Латифаҳо

— Ту девона шудай, — бонг зад падар ба дуҳтар. — Бубин, аз ҷумраки водопровод об мераҳад, девори хона рехтааст, телевизор нишон намедиҳад, яҳдон кор намекунад, вале ту бо шоир издиҷов кардани

хастӣ.

Шоире забони шиква шуд:

Аломавор аст шоире классик будан. Тамоми умр

ранҷ мекашӣ, сабо кӯшиши ба ҳарҷ медиҳӣ, ки шеъри

хуб наవисӣ, вале эҷодиҷӣ туро дар синфи сеюм ме-

мӯзанд.

Шоире аз шоире пурсид:

— Ту шеъри аҳди нукро дарк мекунӣ?

— Бале.

— Аҳматоваро низ аз Северянина фарқ карда мета-

воӣ?

— Бе душворӣ! Ку, аксҳояшонро бубинам!

Шоире ба шоиро майзандад гуфт:

— Муҳаббат паҳӯҳи зиёд дорад. Тамъи он талҳ

аст, вале моро як умр ба сӯйи ҳуд мекашад. Аз муҳаб-

бат шӯҳам мояед, вале гоҳо балои ҷон аст.

Дӯсташ:

— Ба фикрам, ту дар борая майи ноб ҳарф мезани.

Дар маҳфил шоира бо ҳаҷонҳо сатри аввали ше-

раршо хонд ва дигар чизе гуфтан натавонист. Дами

аҳли толор ба дарун зад. Зеро шеър бо ин сатр оғоз

меёфт: «Бибур сари бадкирдорро...»

Тарчума ва тахияи К. ҲАҚИМЗОДА.

РОЧЕЙ БА “СИР”-И ШОИРИ

(Аввалаш
дар саҳ.3).

Набояд чунин андешид, ки барои шоири навкамал танҳо омӯхтани техника, ҷиҳати фанин ва роҳ усуҳли на-эмсойи коғист. Омӯзиш бояд ҳамаҷониба, пурвусъат ва амиқ бошад. Тавассути омӯзиши шугули шоири навкамар пеш аз ҳама чун инсон ва шахсият бояд ба камол рарад. Ба ин ҳадаф танҳо бо мутолиа китоб наметавонем даст ёфт, бояд сояравшонҳо зиндагиро шинохту омӯйт ва дар ҷаҳони ҷаҳонро ҷашнӣ шод. Аз оғози роҳ шоиро худро барои фарзанди замони ҳеш будан, инсони ҳакиқатшиносу мушоҳидкор, бориқину фароҳандеш будан бояд омода намояд. Зеро ў хомил ва оғаринандай фарҳанги маънавии мардум аст аз мадорад, ки камасудо пасмонда ва ғайрифоъ бояшад. Дониш ў бояд густурдатар аз донишни шаҳрвандони қаторӣ бошад ва даррору дурбин бошад ва зиндагиро бо ҳама паҳлӯҳо-яш комилтаро амиктар даркӣ дар ҳамон ҷаҳонро ҷашнӣ шод.

— Ҳозир ту ба хонаат ров ба шавҳарат маслиҳат

кун, ки ҳадоме аз моро дар хонаатон дидан меҳоҳед.

Зан рафт ба шавҳараши бӯйи, инсони

шавҳаротон мешавад.

— Чӣ хел нағз! — гуфт ў. — Агар интиҳоб кардан

даркор бошад, биё, Сарватро даъват кунем. Бигузор

ба хона биёдӣ ва хонаи моро аз амвол пур қунаф!

— Азизам, барои чӣ моя Омадро даъват накунем? —

зид баромад занаш.

Хамон ин гулҳоро дуҳтаронди онҳо, ки дар гӯши

хона нишаста мешунид, ба назди онҳо давида омад:

— Чаро Муҳаббатро ҷеф назанем? Он гоҳ дар хонаи

мо мехри мӯйсафедонро мегардад!

— Биё, бе дарро дуҳтароном розӣ мешавem, — гуфт

шавҳaraши ба занаш. — Рав ба хоҳии кун, ки Муҳаббат

дар хонаи моя мекҳon шavad.

— Ман танҳо Муҳаббатро даъват кардаму чаро шумo

niҳamroҳash medaroed?

Мӯйсафedon гuftand:

— Агар шumо Sarvat ё Omadro daъvat mекарded, du

naфari diғari mадор dар kӯcha memonand, mo doimо aз pasi vay

raғon mешavem. Dar on chiz, ki Muҳabbat boшad, Sar-

vat aз Omad ham mешavad!

— Тахияи Bahtiёri CHUMYA.

Латифаҳо

— Ту девона шудай, — бонг зад падар ба дуҳтар. —

Бубин, аз ҷумраки водопровод об мераҳад, девори хона рехтааст, телевизор нишон намедиҳад, яҳдон

кор намекунад, вале ту бо шоир издиҷov карdani

xastӣ.

Шоире забони шиква shod:

Alomavor ast shoiri klassik budan. Tamomi umr

ranҷ mekanash, sabo kӯshishi ba harҷ medihӣ, ki shēri

hub, navišis, valo eҷodiҷi turo dar sinfi seyom me-

mūzand.

Shoiri az shoiri pursid:

— Tu shēri aҳdi nukro dard, mukon?

— Balé.

— Ahmatavaro niz aз Sevəryanina farq karda metava-

voni?

— Be dushvaroi! Ku, aksojashonro bubenam!

Shoiri ba shoiri majzadada guft:

— Muҳabbat ob halxozu ziyod dorad. Tamъi on talҳ

ast, valo amroje kudarz, xonha bozor, xonha bozor.

— Ba peshi xud binishon, shohidoni shirinkor, kibor.

Kibor shohidoni shirinkor, kibor.